

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

KVĚTEN 2025

382

KVĚTEN 2025

1	čt	čtvrtek po 2. neděli velikonoční	1. čtvrtek
2	pá	sv. biskupa Atanáše	1. pátek
3	so	sv. apoštolů Filipa a Jakuba	svátek
4	NE	III. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
5	po	pondělí po 3. neděli velikonoční	
6	út	úterý po 3. neděli velikonoční	
7	st	středa po 3. neděli velikonoční	
8	čt	čtvrtek po 3. neděli velikonoční	
9	pá	pátek po 3. neděli velikonoční	
10	so	sobota po 3. neděli velikonoční	
11	NE	IV. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
12	po	výročí Posvěcení Metropolitní katedrály	svátek
13	út	úterý po 4. neděli velikonoční	
14	st	sv. apoštola Matěje	svátek
15	čt	čtvrtek po 4. neděli velikonoční	
16	pá	sv. Jana Nepomuckého, českého patrona	svátek
17	so	sobota po 4. neděli velikonoční	
18	NE	V. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
19	po	pondělí po 5. neděli velikonoční	
20	út	úterý po 5. neděli velikonoční	
21	st	středa po 5. neděli velikonoční	
22	čt	čtvrtek po 5. neděli velikonoční	
23	pá	pátek po 5. neděli velikonoční	
24	so	sobota po 5. neděli velikonoční	
25	NE	VI. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
26	po	sv. Filipa Neri	památka
27	út	úterý po 6. neděli velikonoční	
28	st	středa po 6. neděli velikonoční	
29	ČT	NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ	
30	pá	sv. Zdislavy, české patronky	památka
31	so	Navštívení Panny Marie	svátek

Připravil: P. Antonín Ježek

Drazí farníci a milí přátelé,

uplynulý měsíc byl spjat s bolestnou událostí – úmrtím našeho papeže Františka. Po více než dvanácti letech ve službě Kristova náměstka si ho Pán povolal ve velikonočním oktávu, aby mohl vstoupit do Jeho slávy.

Myslím, že jsme všichni velmi intenzivně prožívali jeho pohřeb i následné uložení ostatků do baziliky Panny Marie Větší (Sněžné), kde si přál být pochován. Umístění jeho hrobu právě v této mariánské bazilice nás může přivést k novému zamyšlení nad významem a velikostí mariánské úcty – zvláště nyní, kdy vstupujeme do května, měsíce tradičně zasvěceného Panně Marii.

A můžeme začít právě u zesnulého papeže Františka. Jakou roli hrála mariánská úcta v jeho životě? Bez velkého váhání můžeme říci, že zásadní. Dokládá to mnoha vnějšími úkony, kterými projevoval svou hluboce osobní lásku k Matce Boží.

Hned od počátku svého pontifikátu si oblíbil právě baziliku Panny Marie Větší v Římě. Přicházel tam před každou apoštolskou cestou, aby se svěřil pod její ochranu, a po návratu opět, aby poděkoval za její plody. Bylo to silné a výmluvné gesto – vyjádření důvěry, komu připisuje účinnost svého apoštolského úsilí.

V době pandemie se papež František obrátil k Panně Marii a s velkou láskou se modlil růženec za celý svět. Dne 25. března 2022 pak zvláštním způsobem zasvětil celý svět – a zvláště Rusko a Ukrajinu – jejímu Neposkvrněnému Srdci. Každoročně 8. prosince přicházel na římské Piazza di Spagna, aby položil květinový věnec k soše Neposkvrněné a prosil za ochranu a požehnání pro Řím i celý svět. Tímto úkonem navázal na své předchůdce – Benedikta XVI. i sv. Jana Pavla II., kteří rovněž chovali hlubokou úctu k Matce Boží. Proč nám nejen papežové, ale i nesčetné zástupy svatých v dějinách Církve ukazují tak velkou důležitost mariánské úcty? A proč bychom se i my měli jejich příkladem inspirovat a přemýšlet nad svou osobní úctou k Panně Marii?

I dnes lze zaslechnout hlasy, které mariánskou úctu považují za přehnanou, za překážku ekumenického dialogu, nebo dokonce za přežitek v postmoderní společnosti. Přesto svatí všech dob svědčí o něčem jiném – o hluboké lásce k Marii, která vyvěrá z vědomí, že je naší skutečnou Matkou.

Bůh nám nemohl dát větší dar než právě ji – Matku, která nás nikdy neopustí. Ani tehdy, když bychom se provinili tím největším hříchem. Je Matka, ale také Královna, a proto má jedinečné postavení – vyplývající z nekonečné lásky, kterou měla a má ke svému Synu, Ježíši Kristu. Je naším největším „garantem“ u Boha.

Neopíráme se však jen o její přímlovu v hodině smrti, ale také v každodenním životě, v úsilí plnit Boží vůli. Máme a můžeme se od ní stále učit – naslouchat jí a následovat ji v pokoře, oddanosti, věrnosti a lásce k Ježíši.

V těchto pohnutých dobách se k ní obracíme také jako k Matce Církve, která ochraňuje celé její společenství. Zvláště v nadcházejících dnech ji prosíme o pomoc při volbě nového Svatého otce – ať je to muž hluboké víry a duchovní síly, který povede církev tímto náročným obdobím s věrností, statečností a moudrostí.

Kéž nám Matka Boží pomáhá růst ve stále větší věrnosti Bohu i Církvi.

V modlitbě vás všechny provází a žehná vám

P. Vít

Májové pobožnosti

Každý den po mši sv. během celého měsíce května.

Výstav Nejsvětější Sv. Oltární

Čtvrtek 1. 5. po mši sv. do 20.00 – sv. Prokop

První pátek v měsíci

Pátek 2. 5. mše sv. v 18.00 v kostele sv. Prokopa

První sobota v měsíci

Sobota 3. 5. mše sv. v 8.00 v kostele sv. Prokopa

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 4. 5. (všechny kostely)

Úklid kostelů

Pátek 9. 5. v 15.00 v kostele sv. Rocha

Sobota 10. 5. mše sv. v 8.00 v kostele sv. Prokopa

Sobota 10. 5. v 9.00 v kostele sv. Anna

Noc kostelů - pátek 23. 5.

Kostely budou otevřené následovně:

Sv. Prokop – 17.00 – 23.30

Sv. Anna – 18.00 – 22.00

Sv. Roch – 17.00 – 22.00

Slavnost Nanebevstoupení Páně – doporučený svátek

Čtvrtek 29. 5. kostel sv. Prokopa

Farní pěší pout'

Sobota 31. 5. Votice kostel sv. Františka – Panna Maria Votická viz str. 13.

AŤ VÁS VELIKONOČNÍ KRISTUS UVEDE DO SVÉ SLÁVY, SVATÝ OTČE

LADISLAV KLÍMA

Celý svět zastihla smutná zpráva. Papež František, který byl vnímán jako hlas Stvořitelovy lásky k jeho stvoření, odešel k Pánu na Velikonoční pondělí dne 21. 4. 2025. O jeho oblibě mezi prostými lidmi, ale i státníky, svědčily hodinové fronty tvořící se k uctění jeho ostatků, stejně jako velké zástupy poutníků, kteří se účastnili jeho pohřbu – ať už na Svatopetrském náměstí, nebo v ulicích Říma, kde zdravili papežovu rakev na její cestě do baziliky Santa Maria Maggiore, kam byla uložena do připravené hrobky.

Papež František, občanským jménem Jorge Mario Bergoglio, se narodil 17. prosince 1936 v argentinském Buenos Aires italským přistěhovalcům. Jeho rodiče museli absolvovat náročnou a nebezpečnou plavbu, aby dopluli do místa, kde hodlali založit nový domov. I díky zkušenostem své vlastní rodiny později jako pontifik hájil migranty a upozorňoval na jejich těžké podmínky. Jak zaznívá v jeho životopise: *„Také z tohoto důvodu jsem o mnoho let později, když jsem podnikl první papežskou cestu za hranice Vatikánu, cítil povinnost jet do Lampedusy – malého ostrova ve Středozemním moři, který se stal předvojem naděje a solidarity, ale také symbolem rozporuplnosti a tragédie migrace a námořním hřbitovem mnoha zemřelých.“*

Po vystudování střední školy v oboru chemie se rozhodl pro kněžství a vstoupil do diecézního semináře. Dne 11. března 1958 započal noviciát v řádu Tovaryšstva Ježíšova. Na kněze byl vysvěcen 13. prosince 1969 arcibiskupem córdobským Ramónem José Castellanem. 22. dubna 1973 složil věčné sliby. Ve stejném období se stal novicímistrem ve Villa Barilari v San Miguel a profesorem na tamní teologické fakultě.

31. července 1973 byl jmenován provinciálem Jezuitů v Argentině. Po šesti letech se vrátil do univerzitní sféry a mezi roky 1980 a 1986 působil jako rektor Koleje svatého Josefa v San Miguel a farář místní farnosti. *„Pro mě jako faráře v San Miguel byla pastorece mládeže jedním z hlavních úkolů: hostil jsem chlapce ve velkých prostorách koleje, organizoval představení a hry, v sobotu jsem vyučoval katechismus a v neděli sloužil dětskou mši,“* zavzpomínal. V roce 1986 odjel do Německa, kde dokončil svoji disertační práci.

20. května 1992 ho Jan Pavel II. jmenoval pomocným biskupem v Buenos Aires, kde se v roce 1998 stal arcibiskupem a primasem argentinským. Po celou dobu svého působení se věnoval nejchudším, navštěvoval vyloučené oblasti a získal přezdívku „kněz slumů“. Lidem kromě duchovní péče pomáhal i materiálně a organizoval pomoc pro chudé. *„Poté, co někoho zasáhla velká bouře a pojišťovna nevyplatila odškodnění, zajistil pomoc pro rodinu. Když další bouře zničila střechu sportovního centra, pomohl s její opravou. Vždy měl úsměv na tváři, ale kromě toho uskutečňoval konkrétní změny,“* vzpomínají na něj.

21. února 2001 ho Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. Díky tomu se po smrti polského papeže účastnil konkláve, na němž byl zvolen Benedikt XVI. Už tehdy byl považován za jednoho z možných favoritů (tzv. papabile). Existuje rovněž nepotvrzená spekulace, že skončil jako druhý kandidát, ale sám se kandidatury vzdal.

Po rezignaci papeže Benedikta XVI. byl 13. března 2013 zvolen papežem a přijal jméno František, aby tak jasně naznačil směr svého pontifikátu: věnovat se lidem na okraji společnosti, chudým, nemocným a opomíjeným.

Bylo krásné sledovat, jak mezi emeritním a novým papežem vzniklo pouto vzájemné úcty a vřelých vztahů. Každý pocházel z odlišné tradice, přinášel mírně odlišný pohled, ale přesto jednali v hlubokém souladu a pochopení. Po svém zvolení na Benedikta XVI. také myslel v modlitbě, jak připomněl v úvodním pozdravu: *„Vypadá to, že moji bratři kardinálové si pro nového biskupa Říma přišli skoro až na konec světa.“* A pokračoval: *„Především bych se chtěl pomodlit za našeho emeritního papeže Benedikta XVI. Modleme se za něj všichni společně, aby mu Pán žehnal a Maria ho opatrovala.“*

Jak bylo jeho zvykem již dříve, také v metropoli všeobecné Církve žil papež skromně a jednoduše. Vybral si prostý byt v Domě svaté Marty, na Zelený čtvrtek chodil mít nohy vězňům, navštěvoval nemocné a často telefonicky podporoval potřebné. Zasazoval se o práva menšin, ale zároveň mu ležel na srdci osud planety Země – ekologická témata rozvinul zejména v encyklice *Laudato si'*.

Velmi aktivně podporoval mezináboženský dialog. Významným mezníkem bylo společné prohlášení s velkým imámem Ahmedem el-Tajíbem podepsané v Abú Dhabí v roce 2019, kde oba představitelé odsoudili zneužívání Božího jména k násilí a vyzdvihli rovnost lidské důstojnosti, darované Stvořitelem.

Na tento dokument hojně odkazoval i v poslední encyklice o lidském bratrství *Fratelli tutti*: *„Otázky spojené s bratrstvím a sociálním přátelstvím vždy patřily k mým starostem. V posledních letech jsem se na ně opakovaně odvolával na různých místech. V této encyklice jsem chtěl shromáždit mnohé z těchto svých výstupů a zasadit je do širšího kontextu úvahy.“*

Papež František navštívil mnohé okraje světa a přinášel povzbuzení i do nejchudších regionů. Nebál se ani cesty do Iráku, kde mu hrozilo reálné nebezpečí.

Opakovaně vyzýval k míru. Zvláště intenzivní byl jeho hlas po vypuknutí války na Ukrajině a během konfliktu v Gaze, kdy se stal výkřikem svědomí světa. Při svém posledním *Urbi et Orbi* na Velikonoční neděli 20. dubna, den před svou smrtí, připomněl tyto konflikty, ale modlil se i za další země zmítané násilím. Jeho poslední slova, přečtená Mons. Diegem Ravellim, jako by odrážela poselství, které nám chtěl zanechat: *„O Velikonocích Páně se smrt a život utkaly v podivuhodném souboji, ale Pán nyní žije navěky a vlévá nám do srdcí jistotu, že i my jsme povoláni k účasti na životě, který nezná západu slunce, kde už nebude slyšet hřmění zbraní ani ozvěny smrti. Svěřme se Jemu, který jediný může učinit všechno nové!“*

Draží bratři a sestry v Kristu, papež František nás často prosil o modlitbu. Neodepírejme mu ji ani nyní, aby ho Pán brzy přivedl mezi své svaté a aby mohl blaženě patřit na Stvořitele, kterého miloval a jemuž oddaně sloužil. Nezapomeňme se také modlit za kardinály, aby je Duch Svatý vedl k výběru náměstka Kristova, který bude dobrým pastýřem podle Božského srdce.

Poděkování za postní kasičku

Milí farníci a přátelé,

rád bych vás všechny informoval, že v rámci postní kasičky, do které jsme mohli dávat během doby postní malé příspěvky za to, co jsme si odřekli, se nakonec vybralo v celé naší farnosti 37.790,- Kč. Jak víte, tak byl výnos letošní postní kasičky věnován na pomoc vybudování kaple v místní malé katolické katedrále v Tallinu v Estonsku. Znáám osobně kněze, přes kterého jsem dostal dopis od místního biskupa Philippa Jourdana o tom, že v tomto roce, konkrétně 17. května 2025, bude blahořečen arcibiskup Edwarda Profitlich, který byl odsouzen k trestu smrti a zemřel v gulagu v roce 1942. Bude to zároveň první beatifikace v luteránské severní Evropě od 16. století. Místní katolická církev je malá a má velmi misijní charakter a je odkázaná na pomoc dárců. Vybrané peníze předám místnímu biskupovi Philippu Jourdanovi při jeho plánované návštěvě v Praze během letních měsíců, a pokud ne, tak mu je pošlu na účet diecéze Tallin. Budu vás o tom zcela jistě informovat. Ještě jednou velice děkuji všem těm, kteří se do letošní postní akce zapojili, a ať vám Pán odplatí Vaši velkorysost.

P. Vít Uher, farář

První nicejský koncil – část 2.: myšlenkové proudy 3. století

AUTOR: LADISLAV KLÍMA

Hereze je na svém počátku často obtížně rozpoznatelná. Mívá podobu zbožné snahy zdůraznit určitou pravdu víry, avšak činí tak způsobem, který tuto pravdu vyzdvihuje na úkor ostatních a izoluje ji od celku. Na cestě k 1. nicejskému koncilu se proto zastavíme ve 3. století, abychom si přiblížili myšlenkové proudy, které v Církvi vyvolaly rozkoly – a přesto napomohly k formulaci dogmat.

Je důležité si uvědomit, že většinu informací o herezích máme od jejich odpůrců. V jejich spisech nacházíme popisy bludů často v extrémní a karikované podobě. Co přesně hlásali samotní hereziarchové, často nevíme – jejich vlastní texty se většinou nedochovaly. Typický průběh byl tento: hereze se objevila, následoval spor, který byl řešen na synodě (a od 4. století i na koncilech), a nakonec byly spisy poražené strany odstraněny. Zároveň je třeba chápat i situaci, v níž se tehdejší Církev nacházela: až do Milánského ediktu roku 313 byla často vystavena pronásledování – někdy lokálnímu, jindy celostátnímu. To výrazně ovlivňovalo možnosti rozhodování. Lokální synoda byla často jediným možným nástrojem, jak reagovat na vzniklou krizi.

Sabellius a sabellianismus

Sabellius byl kněz a teolog, který přišel do Říma a kolem roku 220 se stal vůdčí postavou radikálních monarchiánů. Přesné znění jeho učení neznáme, ale jeho následovníci rozvinuli nauku, podle níž je osoba Otce totožná s osobou Syna. Papež Kalixt I. Sabellia v roce 223 exkomunikoval.

Podle sabellianismu se Bůh zjevoval v různých „způsobech“ (modi) – ve Starém zákoně jako Otec, v době pozemského života Ježíše jako Syn a po Letnicích jako Duch svatý. Tento přístup však popírá vztahovost mezi osobami Trojice, jak v její imanentní, tak ekonomické podobě. Znamenalo by to, že Bůh pouze střídá masky – a tedy klame. Přesto i zde lze nalézt zrunko pravdy: Otci, Synu i Duchu svatému náleží stejná důstojnost a Boží zjevení v dějinách skutečně probíhá v určitých etapách.

Dynamický (adopcionistický) monarchianismus

Ve 3. století se pozornost začíná více soustředit na osobu Ducha svatého. Do té doby byl v popředí zájmu především Ježíš Kristus. Již koncem 2. století vystoupil Theodotos z Byzance, zvaný Koželuh, s učením, že Ježíš se stal Božím Synem až po svém křtu v Jordánu. Opíral se o skutečnost, že zázraky konal až poté, co na něj sestoupil Duch svatý v podobě holubice.

Božská moc (dynamis) ho podle něj naplnila nikoli od narození, ale na základě Boží adopce.

V polovině 3. století vedl podobný směr i antiochijský biskup Pavel ze Samosaty. Tvrdil, že Boží Duch není osoba, ale neosobní Boží síla, která naplnila Ježíše – člověka narozeného jako každý jiný, avšak výjimečně omilostněného. I zde lze nalézt důraz na Kristovo skutečné lidství. Nicméně i tato nauka popírá imanentní Trojici: pokud má být Bůh i ve Starém i v Novém zákoně skutečně vztahový, musí tato vnější vztahovost vycházet z vnitřní.

Zajímavostí je, že antiochijská synoda, která Pavla roku 268 sesadila, zároveň odsoudila i termín *homoušios*. V té době totiž ještě nebyl přesně definován a mohl být chápán jako označení pro Boží jednoosobovost – tedy v duchu sabellianismu.

Spor mezi dvěma Dionysii

Na pozadí sabellianismu vznikl i významný teologický spor mezi dvěma Dionysii – papežem Dionysiem a biskupem Dionysiem Alexandrijským, datovaný do let 257–260. Alexandrijský biskup chtěl čelit šířícímu se sabellianismu v Egyptě, ale podle zpráv, které dorazily do Říma, prý při rozlišování Otce a Syna zašel tak daleko, že popřel věčnost Syna a jeho soupodstatnost s Otcem, jako by šlo o pouhý Boží výtvor.

Papež na to reagoval svoláním synody a zasláním dvou listů s žádostí o vysvětlení. Alexandrijský Dionysius své myšlenky objasnil. Vysvětlil, že hierarchizaci mezi Otcem a Synem vnímal v duchu origenismu: Syn není stvořený, ale je „dílem Otce“ pouze ve vztahu k vtělení. Tím se jeho učení přiblížilo ortodoxii.

Je třeba říci, že mnozí otcové 3. století inklinovali k určité hierarchii mezi osobami Trojice. Pořadí zde skutečně existuje – je však dáno vztahem vycházení (*ekporeusis*), nikoli rozdílností v důstojnosti nebo podstatě. Trojice jedná jako jeden celek – i ve vztahu k vtělení Božího Syna. Zajímavé je, že právě na Dionysia Alexandrijského se později odvolával Arius, když obhajoval svou nauku.

*V příštím čísle se již naplno ponoříme do událostí 1. nicejského koncilu. Přiblížíme si, jakou roli v něm hrálo poslední velké pronásledování křesťanů ze strany Říma a co přesně hlásal Arius. Zaměříme se i na význam slova *homoušios* a vysvětlíme si, proč bylo pro mnohé tehdejší teology problematické.*

PROMLUVA SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ ZE DNE 2. 3. 1952 – OBRÁCENÍ BOŽÍCH DĚTÍ

ČÁST: 3

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

Podívejte se, jak naléhá: *Hle, teď je ta „doba příhodná“, hle, teď je ten „den spásy“* (2 Kor 6,2). Slibuje ti slávu – svou lásku – a dává ti ji právě v tuto dobu. Volá tě. A ty? Co mu chceš za to dát? Jak mu splatíš lásku? Jak mu ji splatím i já, když jde kolem?

Ecce nunc dies salutis – hle, teď je den spásy. V uších nám zní hlas Dobrého pastýře: *Ego vocavi te nomine tuo* – povolal jsem tě tvým jménem. A my musíme odpovědět, lásku splatit láskou: *Ecce ego quia vocasti me* (1 Sam 3,5) – Tady jsem, volal jsi mě.

Jsem pevně rozhodnutý, že tuto postní dobu nenechám uplynout jako voda po kameni – aniž by na něm zanechala stopu. Nechám se tou vodou proniknout, přetvořit; obrátím se, znovu se přimknu k Pánu a budu ho milovat, jak si přeje.

Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (Mt 22,37). Svatý Augustin dodává: Co ještě zbývá z tvého srdce, abys mohl milovat sebe samého? Co zbývá z tvé duše, z tvého rozumu? *Ex toto*, říká – *totum exigit te, qui fecit te* – ten, který tě stvořil, od tebe žádá celé tvé bytí.

Po takovém důkazu lásky nezbývá než se chovat jako ti, kdo Boha milují: *In omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros* (2 Kor 6,4) – ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci. Když jednáš tak, jak chce On, začne se působení milosti projevovat ve tvém životě, v práci, v úsilí konat i všední věci božsky – ať jsou velké, nebo malé, protože Boží láska dává všemu nový rozměr.

V této postní době však nesmíme zapomenout, že opravdově sloužit Bohu není snadné. Poslyšme další slova svatého Pavla a povšimněme si obtíží: *Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci: všestrannou vytrvalostí, v souženích, nesnázích, úzkostech, ranách, žalářích, nepokojích, námahách, bděních a postech; čistotou, poznáním, shovívavostí, dobrotivostí, Duchem svatým, upřímnou láskou, slovem pravdy, silou Boží, zbrojí spravedlnosti v útoku i obraně* (2 Kor 6,4–7).

Ve všech okamžicích života, ve všech situacích se máme chovat jako Boží služebníci. Stále si připomínejme, že Pán je s námi a my jsme jeho děti. Bůh vložil do našeho života své semeno – a podle toho máme žít.

Tato slova apoštola národů nás mají naplňovat radostí. Nezvratně potvrzují naše povolání – povolání obyčejných křesťanů, žijících uprostřed světa, sdílejících každodenní námahu, práci i radosti s druhými. To všechno jsou Boží cesty. A Pán od nás nežadá nic jiného než to, abychom v každém okamžiku jednali jako jeho děti a služebníci.

Ale tyto obyčejné životní okolnosti se stanou skutečnou Boží cestou jen tehdy, když se doopravdy obrátíme a oddáme Bohu. Svatý Pavel mluví tvrdě – předpovídá těžký život, plný napětí a zkoušek. Křesťanství není pohodlná cesta. Ale ani bychom neměli podléhat falešnému obrazu, že život s Bohem je plný útlaku a strachu.

Křesťan je realista – nadpřirozený i lidský. Vidí celý život ve všech jeho odstínech: bolest i radost, utrpení vlastní i cizí, jistotu i zaraženost, velkorysost i sklon k sobectví. To všechno zná – a tomu všemu čelí. S lidskou statečností a silou, kterou dostává od Boha.

Ze života svatých

zpracovala
Mgr. Tereza Kahounová

SV. FILIP NERI (*21. 7. 1516 – †26. 5. 1595)

SVÁTEK 26. KVĚTNA

Sv. Filip Neri - Z Florencie přišel do Říma a když viděl, že věda svádí k pýše, zanechal studia a věnoval se nemocným a zvláště mládeži. Založil bratrstvo s charitativní činností. Stal se knězem horlícím pro časté přijímání svatých svátostí. Duchovními rozhovory posiloval obrácené a dal základ ke kongregaci oratoriánů. Měl rád veselé lidi. Vynikal v pokoře a v konání dobra. Stal se apoštolem Říma.

Narodil se 21. 7. 1515 ve Florencii, matka mu brzy zemřela a otec notář se znovu oženil. Rodinné prostředí však bylo velmi dobré a přispívalo k rozvíjení cenných Filipových charakterových vlastností. Projevoval neobyčejnou dobrotu srdce, byl čilý a bystrý. Základní vzdělání získal u dominikánů.

V Římě zatoužil po opravdovém následování rad evangelia a žil i hodně asketicky, zvláště co se týče postu. Maximálně mival skývu chleba se skromným ovocem, někdy také po tři dny pil pouze vodu. Spával jen krátce, a to na holé podlaze. Nedá se říci, že by si připouštěl starosti o zítřek, žil především přítomnost. Když mohl, stavoval se v římských svatyních a katakombách, kde se vroucně modlil. Ve dne studoval a učil své svěřence. Hovořil-li s druhými lidmi, býval otevřený, rád žertoval i ochotně pomáhal, kde bylo třeba. Od 21 let se také začal angažoval jako asistent u poutníků. Po třech letech studií cítil, že věda svádí k pýše, proto se rozhodl působit jen jako křesťanský laik a přivádět k Bohu druhé. Místo učeností chtěl církvi sloužit účinnou láskou, jak se k tomu před křížem rozhodl.

V dalším roce, ve 36 letech, se Filip na naléhání svého zpovědníka stal knězem. Od té doby hodně času trávil i ve zpovědnici a obrácené hříšníky utvrzoval v dobrém. Úzkostlivé duši dovedl dokázat, že cítí-li se hříšná, přijde do nebe, neboť Kristus byl ukřižován za hříšníky, nikoli za spravedlivé.

O tři roky později vznikla kolem něho komunita při kostele San Girolamo della Carità, do které se zapojili i kněží a mnozí jeho přátelé. Filip dal vznik oratoriu s programem sloužit Bohu s radostí, v němž byl prostor nejen pro modlitby, ale jednalo se o originální instituci s náboženským i kulturním programem. Přístup tam měli všichni, šlechtici i prostí lidé, duchovní osoby, dělníci i umělci, zbožní lidé i zvědavci. Kdokoliv chtěl, mohl přijít a kdykoliv odejít. Program, který v oratoriu probíhal, sloužil k náboženskému prohloubení, poučení i k osvěžení.

Filip uměl být veselý a druhé k veselosti nabádal, ovšem s připomínkou, aby

nehřešili. Věděl, že jen čisté duše jsou schopny nevinné radosti, pramenící z Boha. Dokazoval, že veselost není překážkou svatosti. Také proto se mu přezdívalo „Veselý svatý“, ale říkalo se mu i „Pippo bono“- „dobrý Filip“.

Navazoval přátelství s významnými osobami, ale živě se zajímal i o prosté lidi a chlapce, které uměl pobavit i poučit. Měl také dar rozeznávat, co církvi prospěje. Podle toho jednal a radil i papežům. Přitom byl velmi pokorným a ač byl obecně považován za světce, sám se považoval za hříšníka. Odmítal pocty a modlíval se: „Pane, drž Filipa, nebo tě Filip zradí.“

Několikrát mu prý byla nabízena kardinálská hodnost, ale nepřijal ji. Přijal však správu kostela San Giovanni dei Fiorentini, kde v roce 1564 vznikla skupina oratoriánských kněží.

Sv. Filip nás vybízí ke dvěma jakoby protichůdným věcem: Žít s radostí a přitom s vědomím, že můžeme být náhle odvoláni na věčnost. Znamená to radovat se před Boží tváří už na zemi, ale to je možné jen s čistým srdcem. Budu pamatovat na denní zpytování svědomí se vzbuzením lítosti i dobrým předsevzetím.

K FRANTIŠKÁNSKÉMU KLÁŠTERU VE VOTICÍCH

Pěší pouť Heřmaničky – Votice 31. května 2025

Srdečně zveme na farní pěší pouť krásnou krajinou na pomezí středních a jižních Čech.

Z Prahy pojedeme vlakem Sp 2475 Sázava (odjezd z Hlavního nádraží 8:15, příjezd do Heřmaniček v 9:27). Odtud vyrazíme kolem Jarešova mlýna směrem ke Karasově Lhotě a do obce Smilkov, kde nás čeká barokní sousoší sv. Jana a Pavla (1761) i pozoruhodný zámek rodu Talmberků s někdejšími zahradním theatronem.

Přes vrch Kámen (561 m) dojdeme do Koutů s torzem středověké vodní tvrze, a poté přes Hostišov, kde žil spisovatel Jan Herben, pokračujeme po klidné staré silnici až do Votic. Po cestě mineme geologickou expozici i votický hřbitov s kopií Božího hrobu (1685–88). Cílem je františkánský klášter s kostelem sv. Františka Serafinského, kde bude sloužena mše svatá.

Zpáteční autobus z Votic (směr Praha, Roztyly) jede např. v 16:00, 17:10 nebo 19:10.

Trasa měří cca 10,8 km, je nenáročná a vhodná i pro kočárky. Vede převážně lesem a mimo frekventované silnice – pohodlná i v teplejším počasí.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

PONDĚLÍ PO SVATODUŠNÍ NEDELI PANNY MARIE, MATKY CÍRKVE

HYMNUS QUAE CARITATIS

Panno, ty hvězdou lásky jsi
blažených v říši nadhvězdné,
zdroj naděje vždy prýstící
pro všechny tvory smrtelné.

Syn dal ti, Paní vznešená,
nad srdcem svým moc veškerou,
takže vše získat možnost má,
kdo tebe prosí s důvěrou.

Ty dáváš z dobrotivosti
nejen to, oč tě prosíme,
ba předcházíš svou štědrostí
přání, jež nevyslovíme.

V tobě je milosrdenství,
jsi velkodušných srdcí vzor,
jsi poklad všeho bohatství,
jímž kdy se zaskvěl Boží tvor.

Ať Otce s Utěшитelem
i tvého Syna lidstvo ctí,
Matkou jsi církve a právem
Syn zahrnul tě milostí. Amen.

31. KVĚTNA SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

HYMNUS VENI, PRAECELSA DOMINA

Vznešená Matko, přijdi k nám
i s dary Ducha Svatého,
jak navštíven byl tebou Jan
ve stánku těla lidského.

Přijdi a svaté Dítko nes,
aby svět mohl uvěřit
a všichni slávu tvou a čest
dovedli správně ocenit.

Pozdrav nes církvi veškeré,
ať hned, jak hlas tvůj uslyší,
vydá se v nové důvěře
vstříc blízkému již Ježíši.

Maria, oči pozvedni,
na svůj lid věrný pohlédni:
Hledá tě s duší planoucí,
neodmítej mu pomoci.

Naděje věčné radosti,
přistave našich úzkostí,
uved' nás v Boží království
s členkou, znakem věčné cti.

Ať s tebou, Panno nejčistší,
i náš duch Pána velebí,
že zjednal ti čest nejvyšší
všech tvorů zde i na nebi. Amen.

EUCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	MODLITBA RŮŽENCE Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonicích, křest pak bude uskutečněn o Velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50; so 7:30-7:55 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ SŇATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ	
Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže Ve školním roce 2024–2025 se vyučuje: předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. ročník ZŠ: út 16:35 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00 4. – 8. ročník ZŠ: pá 15:00	Blíží informace na webových stránkách farnosti. nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz , tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	POLEDNÍ ATELIER Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ Čtvrtky 1x za 14 dní. Střídá se s biblickou hodinou.	ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne uklízet kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výzdoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. – eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Kontakty:

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

farář P. ThLic. Vít Uher, Th.D.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 30. 4. 2025

výše dluhu (úvěr): Kč 5.157.399,-
sbírka na splacení úvěru – 04/2025: Kč 15.802,-
č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

povinná měsíční splátka: Kč 55.456,-

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 382 – KVĚTEN 2025

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic. Vít Uher, Th.D.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 150 ks. Výrobní cena 18 Kč.

NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby za energie, nákupy liturgických potřeb a další nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme!